

Editorial

Benvolguts lectors i benvolgudes lectores,

Al principi del segle xx, uns metges catalans, seguidors de la tradició fisiològica de Claude Bernard i de la medicina de laboratori de Pasteur i Koch, van fundar la primera societat filial de l'IEC, només un any després de la creació de la Secció de Ciències. Els movia la idea que el coneixement de la patologia era incomplet si no es basava en la comprensió del funcionament normal, el comportament fisiològic. Per tant, investigar la fisiologia funcional permetia aprofundir en el coneixement de la patologia, i viceversa.

Aquest objectiu es va veure reflectit en el nom, Societat de Biologia de Barcelona (SBB); no van emprar un mot mèdic, sinó un mot de *condicions normals: biologia*. Aquest mot havia començat a circular al començament del segle XIX per designar una nova àrea del coneixement científic: l'estudi dels éssers vius i allò que tenien en comú. I el nom deu fer la cosa, perquè aquesta disciplina, emergent aleshores, en un segle havia ampliat el coneixement de manera espectacular; els fundadors de la nova institució acadèmica catalana no hi podien ser indiferents, i no hi van ser.

Els objectius proposats, afavorir la recerca i contribuir al progrés de la ciència i les seves aplicacions, es van complir amb escreix en una dècada; no debades, Barcelona va ser el primer lloc de l'Europa continental on es va aplicar insulina a un malalt per pal·liar-ne la diabetis. Però el fruit de tot aquest esforç es va veure esmorteït en els anys foscos de la primera dictadura, i aturat en els negres de la segona, més dura i llarga. Ara fa cinquanta anys, els nous avenços de la biologia posteriors a la Segona Guerra Mundial van empènyer uns altres metges a reprendre les activitats científiques clandestines i promoure l'afiliació de socis.

Quaranta anys més tard, ara en fa deu, i ja consolidada, la Societat Catalana de Biologia, hereva de la SBB, va fer la mateixa reflexió que altres entitats acadèmiques generalistes ja s'havien plantejat abans: si els científics exposen les seves troballes en fòrums internacionals especialitzats, quin camí s'ha de seguir, doncs? Doncs, els camins són dos. D'una banda, impulsar la relació entre científics del mateix indret i que comparteixen la llengua, i afavorir les relacions sinèrgiques que puguin establir; per això les seccions especialitzades organitzen les jornades anuals. De l'altra, aprofitar l'actiu més important que tenim, els científics, i amb ells facilitar el diàleg amb el públic i afavorir la transmissió del coneixement biològic. *Omnis Cellula* n'és una mostra. Dos camins que tenen per objectiu fer créixer la cultura científica de la societat civil.

Cristina Junyent
Fundació Ciència en Societat

La portada



Brots de rosàcia fotografiats durant la primavera de 2009.

Direcció

Director: Héctor Ruiz Martín

Equip editorial d'OMNIS CELLULA:

Editora en cap: Cristina Junyent
Consell assessor: Begoña Vendrell Simón, Gabriel Santpere i Patricia Homs Ramírez de la Piscina
Comitè editorial: Arcadi Navarro i Ricard Roca
Redacció editorial: Bru Papell
Dissenyador gràfic i maquetador: Gerard Sardà Ferrer
Supervisió lingüística: Josep M. Mestres
Correcció d'originals: Linguacom SL

Fotografies: quan no s'indica l'autor en el peu o en l'article, les fotografies són de domini públic extretes de Wikimedia Commons

Dipòsit Legal: B. 45392-2007. ISSN: 1696-8107. Impressió: Gràfiques Cuscó
Els editors no es responsabilitzen de l'opinió ni dels continguts dels articles signats.

© 2011 Omnis cellula - Associació científicocultural
© 2011 Societat Catalana de Biologia, Institut d'Estudis Catalans

Tots els articles són propietat dels editors i dels autors respectius. Queda prohibida la reproducció total o parcial per qualsevol mitjà gràfic o electrònic del contingut d'OMNIS CELLULA sense permís exprès.

OMNIS CELLULA

omnis@cienciaensocietat.org
Facultat de Biologia - Universitat de Barcelona
Av. Diagonal, 645
08028 Barcelona
www.omniscellula.net

Revista oficial de la Societat Catalana de Biologia coeditada per:

